

Succesele medicinei moderne în diagnosticul, tratamentul și profilaxia celor mai diverse afecțiuni sunt legate de aplicarea unor tehnologii avansate. Din acest punct de vedere s-ar putea să ne aflăm în fața unei crize a metodelor vechi de diagnostic și tratament. Realitatea însă este alta. Modul în care se afirmă astăzi și ia amploare acupunctura, una din metodele cele mai vechi de diagnostic și tratament, o adevărată perlă a medicinei tradiționale chineze (MTC), atestă contrariul. Având o istorie de circa cinci milenii, acupunctura modernă respectă întru totul prescripțiile vechilor tratate, fără să se lase influențată de descoperirile recente din știință și medicină. Este firesc să ne întrebăm în acest context, cum se explică faptul că un sistem atât de vechi nu-și pierde valabilitatea nici chiar într-un secol al informatizării și energiei atomice. Răspunsul ar fi unul singur: actualitatea acupuncturii este determinată de gradul înalt de eficacitate terapeutică și lipsa unor efecte nocive secundare.

Azi medicina trebuie să facă față unor probleme grave de sănătate și de profilaxie a maladiilor. Integrarea Acupuncturii în medicina occidentală ar constitui în acest sens una din soluțiile benefice. O integrare deloc formală însă presupune buna cunoaștere a particularităților MTC.

Ce ne poate aduce Acupunctura nouă occidentalilor din secolul XXI-lea? Ce ne aduce ea în plus pentru felul în care privim viața, omul și pe noi înșine? Ce perspective noi oferă ea cunoașterii noastre, gândirii noastre, experienței noastre de viață? Dincolo de medicină, cum poate această viziune să ne îmbogățească viața de zi cu zi? Pentru a răspunde la aceste întrebări, trebuie să acceptăm să facem cunoștință cu un alt univers, un univers care nu ne este familiar, să descoperim diferențele fundamentale dintre universul Chinez și universul Occidental.

Tradiția chineză este cosmologie și evocă unitatea supremă, originară. Ar fi, deci vorba de univers fără transcendență? Cu ocazia unei conferințe, profesorul Leon Wandermursch a dat următorul răspuns: “Tradiția chineză a eliminat total noțiunea de transcendență, pentru a o reintegra în sufletul fiecărei ființe”.

Cosmologia chineză și tradiția occidentală prezintă două viziuni asupra universului, diferite dar complementare și tot atât de valabile. Elaborarea unei gândiri globale înseamnă reunirea acestor moduri de înțelegere a lumii, acestor două orientări de gândire:

1. Concepția cosmologică își pune mai degrabă întrebarea “cum”, pe când știința occidentală

pune întrebarea “de ce”. În loc să constate succesiunea fenomenelor, chinezii înregistrează diferențele de aspect. Dacă li se pare, că două aspecte sunt legate între ele nu le explică printr-o relație de cauză și efect; le consideră îngemănate (ex.: umbră și lumină, ecou – sunet).

2. Noțiunea de păcat original, de paradis pierdut, noțiuni care, în Occident marchează o discontinuitate, o ruptură între oameni și elementul divin, nu există în tradiția chineză. În China, există o continuitate între uniunea supremă și mulțimea de ființe care emană din acestea, viața este o diferențiere continuă a Unuia în Multiplu, o înmulțire a Unității primordiale, care dă naștere celor “zece mii de ființe”, fără pauză sau lipsă de continuitate. Ambele proprietăți sunt adevărate: suntem în același timp alții decât Dumnezeu și nu alții decât Unul.

3. Să mai menționăm o ultimă diferență: în Occident fiecare dintre noi, conștient sau nu, în funcție de datele personale, se plasează într-o relație personală față de părinți. În China, tatăl și mama sunt percepuți în mod ritual, ca reprezentanți ai Cerului și Pământului. În familie, calitate în care își exercită atribuțiile, ritualurile confucianiste codifică relațiile între părinți și copil. Și aici avem de-a face cu două tipuri de relații, diferite, dar complementare: o relație personală în Occident; o relație colectivă în Extremul Orient.

(...va urma)

Text: Victor Ochișor - medic acupunctur

tel: 0727.800.630; e-mail: victor_ochisor@yahoo.com